

rigtigt med. Det ærede Medlem for Løvel har, som sagt, i Sommer i sit Blad skrevet en Række Artikler, hvori han viser, at han er bleven ny fra Top til Taa. Hvad han tidligere har sagt om Fæstningen og om Militarismen, er forsvundet. Hans Uvillie mod Provisorierne og hans Had til Fæstningen er forsvundet. Saadanne gamle hævdvundne Anskuelser gælde ikke længere — som Medlem af Forsvarskommissionen maa man være løst fra alt sligt. Men Befolkningen har imidlertid ikke løst Forsvarskommissionens Medlemmer fra de gamle Anskuelser, de sidde der netop — ogsaa det ærede Medlem — fordi de vare Fæstningens Modstandere, fordi de bleve valgte paa Venstres Program: Militærudgifternes Nedsættelse. Selv om de nu selv mene, at de ere løste for alt sligt, ville de ikke faa Folket til at godkende dette. Havde de erklæret, inden de bleve valgte, at de ansaa sig for løste for alt dette, saa var det meget tvivlsomt, om de vare blevne valgte. Jeg synes, at nu maa alle Demokrater efter denne Sommers Begivenheder, efter Krigsministerens Skyttetale, efter Statsrevisorens Avisartikler og Kultusministerens Ringkøbingtale forstaa, hvor det bærer hen, for saa vidt de ikke ere alt for naive, men kunne tænke og se politisk. Kultusministeren holdt i Ringkøbing den 13. September den meget omtalte Tale, i hvilken han gjorde sig skyldig i lignende Regnefejl som den ærede Statsrevisor, og ved Hjælp af disse Regnefejl stillede han det saaledes op, at Venstres Program om Militærudgifternes Nedsættelse allerede var gennemført — det var jo Perlen i den højtærede Kultusministers Tale, at Militærudgifterne ikke skulde nedsættes i Fremtiden ved Hjælp af Forsvarskommissionen, men at man allerede var naaet til Nedgang paa dette Punkt. Han sagde, at denne Nedgang allerede var naaet, medens Venstre var i Opposition, nemlig fra 1894 til 1901, og at den var ca. 3 Millioner. Men denne Nedgang naar han kun ved at regne fejl paa dobbelt Maade, nemlig ved til Forligsfinansloven 1894—95 at lægge de civile Poster paa henvend $1\frac{1}{2}$ Million, som senere ere tagne ud. Han sammenligner altsaa to uensartede Statsregnskaber, han sammenligner det Statsregnskab, hvor de civile Poster findes paa Marineministeriets Budget, med Statsregnskabet af 1901, hvor de ikke findes. Det er en grov Fejregning. Dernæst lægger han til Budgettet for 1894—95 de rent provisoriske Udgifter, som den Gang

bleve afholdte til Gladsaksefortet og til Middelgrundfortet, Penge, som ikke fandtes paa Finansloven, men paa Tillægsbevillingslovsforslaget, hvoraf de bleve udstemte her nede i Folketinget. En saadan Beregning opstiller den ærede Minister, som over for de moderate Ordfører, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), fremsatte den Behrejdelse, at han, for at dække de moderate, sammenlignede lovlige Budgetter med de provisoriske Aars ulovlige Budgetter. Den ærede Kultusminister gjorde sig nu skyldig i det samme, som han saaledes behrejdede det ærede Medlem for Æbeltoft. Jeg spørger den ærede Kultusminister, hvorledes han kan forsvare at fremsætte et saadan dobbelt fejlagtigt Regnestykke for Offentligheden, for at komme til det umulige Resultat, at Militærudgifterne ere nedsatte. Skulde det være Venstres Program, at man skulde nøjes med den Nedsættelse, som man saaledes paastaar allerede er kommen, saa beklager jeg Befolkningen, men jeg har det Haab, at Befolkningen ikke vil slutte sig til denne Opfattelse, men i Tide vide at gøre Modstand derimod. Jeg stødte for et Par Dage siden tilfældig paa en Udtalelse af Pastor Johannes Clausen, Krigsministerens Svoger, fra 1898, hvor han siger, at det var nødvendigt, at Venstre kom til Roret; kun derved kunde vi naa en parlamentarisk Forsvarskommission, og kun derigennem kunde Forsvarssagen fremmes. Det var allerede i 1898, at Krigsministerens Svoger fremsatte denne Udtalelse. Jeg blev forundret over Mandens Forudseenhed, men man maa vel gaa ud fra, at han nøje kender den Mand, der blev Krigsminister i Venstreministeriet. For nogen Tid siden fremsatte Scavenius den Mening, at det var nødvendigt, at Venstre kom til Magten, det var den eneste Maade, hvorpaa vi kunde bevare de vestindiske Øer. Det lader til, at Højre har kendt Venstre bedre, end mange Venstremænd. Bare vi fik Venstreministeriet, vilde vi bevare de vestindiske Øer; det gik i Opfyldelse. Naar vi fik Venstre til Magten, vilde vi faa Gang i de militære Støvler, her i Landet. Men de ærede Ministre behøve ikke at være lydhøre for at høre en dump Knurren i Rækkerne, der gaar mange omkring og ere misfornøjede, det er kommen frem i mange Taler og Avisartikler. Gæringen er endnu dump, men en Dag bryder den ud, og saa kommer det til en Eksplosion, det ender med, at Venstre revner med et vældigt Knald, hvis der fortsættes i det Spor, som Krigsministeren, Kultusministeren og Stats-